

รายงานการวิจัย
เรื่อง

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนา
ภาษาอังกฤษ

DEVELOPMENT OF SPEAKING SKILLS FOR EVERYDAY LIFE
USING CONVERSATION EXERCISES

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภัทรกร บุญศรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีงบประมาณ 2561)

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

ทุกชนชาติต่างก็มีภาษาของตนเป็นภาษาประจำชาติ ซึ่งในโลกมีภาษาต่างๆ หลายร้อยภาษา และภาษาต่างประเทศถือเป็นภาษาหนึ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นที่ทุกคนควรจะต้องเรียนเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารกับชนชาวโลก ภาษาต่างประเทศที่ทั่วโลกยอมรับว่าเป็นภาษากลางในการสื่อสารของมนุษย์คือภาษาอังกฤษ ในปัจจุบันมีคนพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติหรือเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศถึง 1,000 ล้านคน (Naisbitt, 1944 : 26) ส่วนในประเทศไทยภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญทางด้านการค้าและการทูตตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 4 เป็นต้นมาและเพิ่มมากขึ้นในทุกขณะทั้งทางด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การค้า การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศและด้านการศึกษา โดยเฉพาะในด้านการศึกษานั้นมีสถาบันการศึกษาหลายแห่งได้เปิดการเรียนการสอนหลักสูตร English Program ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ทั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะใน 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านทักษะการพูด ซึ่งจะทำให้สามารถติดต่อสื่อสารกับชนชาวโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพและยังส่งผลอันดีต่อการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าต่อไปอีกขั้นหนึ่ง

ภาษาอังกฤษมีบทบาทในฐานะเป็นภาษาสากล การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ คือทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งทักษะทั้ง 4 ทักษะที่กล่าวมานั้น ทักษะการพูดเป็นทักษะ ที่สำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดมีความรู้ในภาษาอย่างชัดเจน และ เนื่องจากทักษะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรูสึกในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การที่ผู้เรียนใช้ภาษาได้ไม่ดีเพราะผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ขาดความคล่องแคล่วในโครงสร้างทางภาษาและสำนวนต่างๆ และขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Shumin 1998:8)

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ทักษะการพูดเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญในโลกยุคปัจจุบัน เพราะเป็น การติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยการใช้เสียง ภาษา และท่าทางเพื่อถ่ายทอด

ความรู้สึก ความคิด และความเข้าใจจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เป็นกระบวนการที่ไม่ได้ถูกกำหนดไว้ตายตัว (แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558: 146) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เฉลิม ทองนวล (2557: 23) ที่กล่าวว่า ทักษะการพูดเบื้องต้นจำเป็นต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพูดเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ จริงโดยผู้เรียน จะต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนด เพื่อนำไปสู่การพูดที่มีประสิทธิภาพ และการส่งเสริมกระบวนการ เรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนให้มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ นูแนน (Nunan, 1991: 279) ยังกล่าวถึงทักษะการพูดไว้ว่าทักษะการพูด เป็นทักษะที่บ่งบอกถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างชัดเจน ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกพูดมากขึ้น และในการเรียนการสอนทุกครั้ง ผู้เรียนต้องสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ทักษะการพูดเป็น ทักษะที่ซับซ้อนและค่อนข้างยากสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จึงยัง เป็น ปัญหาแก่ผู้เรียน ดังที่กระทรวงศึกษาธิการ (2551: 1) ระบุว่า แม่เด็กไทยจะได้รับการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษมาเป็น เวลานาน แต่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง สาเหตุ อาจจะเป็นเพราะการเรียนการสอนที่ผิดวิธีคือ เน้นการสอนโครงสร้างกฎเกณฑ์ทางภาษามากกว่าการ สอนใช้ภาษาในการสื่อสาร (Juhana, 2012: 12) เมื่อใดที่ผู้เรียนต้อง ใช้ภาษาจะกังวลอยู่ตลอดเวลาใน เรื่องของไวยากรณ์ต้องพูดถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อ่านออกเสียงถูกต้อง สำเนียงชัดเจน ซึ่ง ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนมีอยู่อย่างจำกัด จึงส่งผลให้ผู้เรียนเกิดอาการเขินอาย กลัว ถูกหัวเราะหรือเยาะ เย้ยว่าพูดไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หรือสำเนียงไม่ตรงเจ้าของภาษา แม้ว่าผู้คน นานาชาติเมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษ ต่างก็พูดใน สำเนียงภาษาของตนเองโดยไม่วิตกกังวล ซึ่งในบาง สำเนียงภาษานั้นอาจจะฟังยาก ทำให้สื่อสารผิดพลาด ความหมาย ผิดเพี้ยนไปจากเดิม แต่เหนือสิ่งอื่น ใดพวกเขาก็ไม่เขินอายในสำเนียงภาษาที่ฟังยากของเขา และอีกสาเหตุหนึ่งคือผู้เรียนยังไม่ มีแรงจูงใจ ในการเรียนที่มากพอ จึงมีผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของคนไทยที่จำกัด

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดและจำเป็น อย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537: 167) ทักษะการ พูดจึงเป็นทักษะที่นักเรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด ซึ่งเออร์ (Ur, 1998: 53) ได้ให้ ความคิด เกี่ยวกับเหตุผลที่ต้องพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดา ทักษะทั้งหมด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียน เรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น สำหรับประเทศไทยวิชาภาษาอังกฤษได้กำหนดให้ จัดการเรียนการสอนใน ลักษณะภาษาต่างประเทศ นักเรียนแทบไม่มีโอกาสได้พูดหรือใช้ภาษาอังกฤษ ในชีวิตประจำวัน นอกจากเวลาเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น ทั้งนี้ปัญหาดังกล่าว ชูมิน (Shumin, 1997: 8)

ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอน การพูดว่าการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากยิ่ง สำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างภาษาและ สำนวนต่างๆ เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตลอดจน การขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเคยสอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานได้พบปัญหาและอุปสรรคว่าผู้เรียนส่วนมากประสบกับปัญหาในการพูดสื่อสารและการเรียบเรียงประโยคอีกทั้งขาดความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษ จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถบรรลุเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่หลักสูตรกำหนด ผู้วิจัยพบว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นคือผู้เรียนส่วนมากไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกพูดภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เนื่องจากจะต้องใช้เวลาในการฝึกมาก ประกอบกับนักศึกษาเองขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่กล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้านการพูด

จากปัญหาที่เกิดขึ้น แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหาคาดภาษาอังกฤษ และพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในรูปของบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษมาทดลองกับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (รหัสวิชา 1102001) ซึ่งจัดอยู่ในรายวิชาศึกษาขั้นพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านสื่อสารในการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อให้ นักศึกษาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากแบบฝึกบทสนทนา มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารภายหลังทำการทดลองสูงกว่าก่อนทำการทดลอง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (รหัสวิชา 1102001) จำนวน 30 คน ซึ่งจัดอยู่ในรายวิชาหมวดการศึกษาทั่วไป ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้บทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้เป็นบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ ตามหัวข้อดังต่อไปนี้คือ Greetings, Weather, Talking on the Phone, Clothes, และ Asking and Giving Directions

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ หมายถึง แบบฝึกที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดความสามารถในการพูดในชีวิตประจำวัน มีหัวข้อดังต่อไปนี้

Greetings

Weather

Talking on the Phone

Clothes

Asking and Giving Directions

2. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ต่อบทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพโดยวัดจากแบบฝึกบทสนทนา และเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (รหัสวิชา 1102001) จำนวน 30 คน ซึ่งจัดอยู่ในรายวิชาหมวดการศึกษาทั่วไป ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2562 มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดและสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้ คล่องแคล่วยิ่งขึ้น
2. ได้แนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร
2. ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร
3. การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 3.1 วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด
 - 3.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด

เอกสารเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

1. แนวคิดในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

2. หลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ
2. งานวิจัยต่างประเทศ

เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร

การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดที่จะพูดให้ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจ ผู้พูดที่ดีจะต้องพูดให้เหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ต่างๆ และมีความคล่องแคล่วในการพูด โดยการเลือกใช้คำพูดที่ถูกต้อง

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540 หน้า 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด โดยใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

อวยชัย ผกามาศ (2542 หน้า 1-2) กล่าวถึง ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดคือการสื่อสารทางความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยใช้ น้ำเสียง ภาษา และกริยาท่าทาง ได้อย่างถูกต้องตามจรรยาบรรณ และประเพณีนิยมของสังคมให้ผู้ฟังรับรู้และได้รับการตอบสนอง

สรุปได้ว่า การพูดหมายถึงการใช้ความสามารถทางด้านภาษา รวมถึงท่าทาง ความรู้สึกนึกคิดที่จะถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคล ตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงอากัปกิริยาในการพูด (Non-Verbal Language) เพื่อประกอบการพูดให้สอดคล้องได้อย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาส และวัฒนธรรมตลอดจนประเพณีนิยมของสังคม

2. ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาในการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น คือ ให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะ ดังเช่น

Bartz (1994: 18-82) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารคือ

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) และมีความเข้าใจธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) คือ ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสารออกมา

Canale และ Swain (1980: 147) กล่าวว่า ความสามารถในการออกเสียง (Pronunciation) คำศัพท์ (Vocabulary) และหลักภาษาและไวยากรณ์ (Grammar) เป็นสิ่งสำคัญ ที่จะทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อความที่ใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Quality of communication) องค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่เชื่อมโยงกัน ซึ่งจะทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างต่อเนื่องจะต้องมีความสามารถดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) ความสามารถในด้านนี้มีได้เพียงแต่ความสามารถในการเข้าใจและใช้ไวยากรณ์เท่านั้น จะต้องมีความสามารถในองค์ประกอบทั้งหมดทางด้านภาษา คือ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ เนื่องจากผู้พูดจะสามารถเลือกใช้ถ้อยคำในการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและตรงกับความต้องการ

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ผู้พูดสามารถเลือกแบบของภาษาให้สัมพันธ์กับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งสามารถพูดสนทนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมตลอดจนจุดประสงค์ในการส่งสาร ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้จะสามารถใช้ภาษาที่แตกต่างไปตามประเภทของการพูด เช่น การอภิปราย การเสนอความคิด หรือ การโต้เถียง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมโยงประโยค (Discourse Competence) ตามหลักภาษา หากผู้พูดมีความสามารถทางด้านนี้ จะทำให้ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสนทนา ลำดับก่อน-หลัง และจำนวนที่ผู้พูดใช้เพื่อแสดงความคิดเห็นมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน จึงทำให้การสนทนาดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) ในการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องมีกลวิธีในการสื่อสาร จึงจะทำให้ผู้พูดเพิ่มศักยภาพทางการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงแม้ว่าผู้พูดมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ไม่ดีพอ หากใช้กลวิธีในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ก็จะทำให้ผู้พูดสามารถดำเนินการสนทนาสื่อสารกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

Carrall (1982: 135) ได้จัดลำดับความสามารถของทักษะทางการพูดไว้ 9 ระดับ ดังนี้คือ

ระดับที่ 1 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดไม่ได้เลย (Non-User)

ระดับที่ 2 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent User)

ระดับที่ 3 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ในวงจำกัด ผู้พูดเกิดความผิดพลาดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนาและรู้รายละเอียดบางส่วน ไม่สามารถจับรายละเอียดได้ จับได้แต่ใจความสำคัญเท่านั้น (Extremely Limited User)

ระดับที่ 4 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาเกือบดี สามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ไม่คล่องแคล่ว ไม่สามารถสนทนาหรือ อภิปรายได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้การสนทนาขาดความต่อเนื่อง (Marginal User)

ระดับที่ 5 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ปานกลาง สามารถสื่อความหมายใจความหลัก แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ จึงทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และทำทางประกอบการพูด (Modest User)

ระดับที่ 6 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ สามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการ และปะติดปะต่อเรื่องราวที่พูดได้ หรือ เปลี่ยนหัวข้อที่พูดได้ มีการหยุดพูด หรือ พูดไม่ต่อเนื่องในการสนทนาเป็นบางครั้ง แต่ก็สามารถเริ่มต้นการสนทนาใหม่ได้ (Competence User)

ระดับที่ 7 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ดี สามารถเล่าเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างชัดเจน มีการเก็บรายละเอียด มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องราว แต่ยังคงขาดความคล่องแคล่ว มีความสามารถในการติดตามการสนทนาเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ ส่วนน้ำเสียงยังคงขาดความมั่นใจ มีการพูดซ้ำข้อความ แต่สามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Good User)

ระดับที่ 8 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้ดีมาก สามารถพูดหรืออภิปรายอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถสนทนาและดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนมีอารมณ์ร่วมในการโต้ตอบ และใช้กริยาทำทางได้อย่างเหมาะสม (Excellent User)

ระดับที่ 9 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ สามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ขยายความได้ ตลอดจนสามารถพูดได้ใจความสำคัญ (Expert User)

สรุปว่า ความสามารถในการพูดประกอบด้วย การเลือกใช้คำ ประโยค ให้เหมาะสมกับสถานะทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง มีความคล่องแคล่ว มีความตั้งใจในการสื่อสารตลอดจนมีกลวิธีการเลือกกลวิธีในการสื่อสารเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการสื่อสาร ซึ่งนับว่าเป็นส่วนสำคัญในการพูดเพื่อการสื่อสารที่ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจตรงกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การวัดและประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

3.1 วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด

การทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น Finocehiaro และ Sango (1983: 139-143) ได้เสนอวิธีการทดสอบความสามารถทางด้านการพูดไว้ดังต่อไปนี้

1. พุดประโยคสั้นๆ ตามผู้สอน หรือ ตามที่ได้ยินจากเครื่องบันทึกเสียง
2. ให้อ่านออกเสียงประโยคต่างๆ
3. ให้อ่านออกเสียงประโยคสั้นๆ จากวัสดุที่ใช้อ่านออกเสียงขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียน ผู้เรียนอาจพุดถึงข้อมูลอื่นๆของวัสดุ แต่มีข้อห้ามไม่ให้บอกชื่อวัตถุหรือสิ่งที่เห็น โดยให้ผู้ฟังเป็นผู้เดาว่าสิ่งที่ผู้พุดกล่าวถึงนั้นคืออะไร และสามารถบรรยายภาพบุคคล สถานที่ หรือ สิ่งของอื่นๆ ได้
4. ให้อ่านออกเสียงเหตุการณ์โดยใช้ภาพประกอบ
5. ให้อ่านออกเสียงตามหัวข้อที่กำหนด โดยมีการกำหนดไว้หลายหัวข้อ และให้ผู้เรียนเลือกหัวข้อได้ตามที่ต้องการ
6. ให้ผู้เรียนแสดงเป็นผู้สัมภาษณ์ โดยให้หาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์แล้วทำการจดบันทึกไว้

การทดสอบความสามารถด้านการพุดเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การสัมภาษณ์ การบรรยาย การเล่าเรื่อง การโต้ตอบ หรือ การแสดงบทบาทสมมติ จากสถานการณ์ต่างๆ ที่กำหนดให้ จากวิธีการต่างๆ เหล่านี้ ผู้สอนจะต้องเป็นผู้เลือกการทดสอบที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้สอน สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกทดสอบความสามารถในการพุดเพื่อการสื่อสารจากแบบฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ

3.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพุด

การประเมินความสามารถในการพุดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต้องคำนึงถึงองค์ประกอบความสามารถด้านการพุด เพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนในหลายๆ ด้าน เช่น การพุด การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความเข้าใจและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี โดยสามารถดำเนินการได้ตั้งแต่ขั้นก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน โดยให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว ดังนั้น ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ใช้องค์ประกอบดังกล่าวข้างต้น มาใช้เป็นเกณฑ์การประเมินวัดความสามารถ โดยแบ่งเป็นระดับ ดังเช่น

Clark (1972) กล่าวถึง ระบบการให้คะแนนวัดความสามารถ โดยแบ่งออกเป็น 4 ระดับ เริ่มจากระดับที่ 1 จนถึงระดับที่ 4 โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 ยังพุดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดบ่อยมาก และฟังไม่เข้าใจ

ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 ออกเสียงถูกต้องพูดได้

คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยมาก แต่ใช้ถูกต้องในสถานการณ์ต่างๆ ได้

ระดับที่ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ เลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม

ระดับที่ 4 สื่อความหมายได้ และใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง

ระดับที่ 3 ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับที่ 4 ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการเลือกใช้คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษา

ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับที่ 1 พูดแล้วหยุดคิดนาน พูดไม่ต่อเนื่อง โต้ตอบการสนทนาไม่ได้ 10

ระดับที่ 2 โต้ตอบสนทนาไม่ได้ แต่พยายามพูดต่อ โดยการเริ่มต้นใหม่

ระดับที่ 3 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติ แต่ก็มีสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติ มีความคล่องแคล่วต่อเนื่องในการสนทนา หยุดได้ถูกจังหวะเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

Harris (1990 : 84) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูด โดยแบ่งเกณฑ์การให้คะแนน 5 อย่างคือ การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และความเข้าใจ โดยแต่ละเกณฑ์มีการประเมินผล 5 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาทางการออกเสียงมาก จึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูด ได้เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมาก ยากแก่การทำความเข้าใจในคำพูดได้ ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำ

ระดับที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถเข้าใจได้ มีการออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดออกเสียงได้ดี แต่ก็มีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังสามารถ

ฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ง่ายๆ ได้ แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดบ่อยๆ ทำให้ฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง จนทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำโดยมีข้อผิดพลาดน้อยมาก และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องใหม่ได้อย่างถูกต้อง

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิด เนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างจำกัด ทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ระยะที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิด ในประโยคที่ใช้ในการสนทนา เนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร

ระยะที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และไม่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นบางครั้ง

ระยะที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ วลี และสำนวนได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับที่ 1 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาเป็นเวลานานมาก จึงทำให้การสนทนาไม่รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนา บ่อยครั้งเพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนัก เนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษา

ระดับที่ 4 ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด แต่มีการสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ผู้พูดไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดซ้ำๆ เนื่องจากใช้เวลาในการหาคำพูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างช้า

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหา

สรุปได้ว่า จากข้อมูลดังกล่าวสิ่งที่ใช้ในการประเมินระดับภาษาที่ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร สามารถประเมินได้จาก การออกเสียงได้อย่างเหมาะสม การเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม กับสถานการณ์ การใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีความคล่องแคล่วในการพูด และเกิดความเข้าใจในการสื่อสาร ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูดของ Harris มาปรับใช้ เพื่อให้เหมาะสมกับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

เอกสารเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

1. แนวคิดในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

แนวคิดในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น มีนักวิชาการได้ให้แนวความคิดและนำเสนอหลักการและวิธีการในการดำเนินการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

Harmer (1983: 44-45) ได้กล่าวถึงหลักการจัดกิจกรรมไว้ 6 ประการดังนี้

1. ต้องทำให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะสื่อสาร โดยเรื่องที่น่าสนใจสื่อสารนั้นควรจะเกี่ยวข้องกับผู้เรียน
2. มีวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร เน้นเนื้อหามากกว่ารูปแบบ ดังนั้นในขณะที่ผู้เรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรมความสนใจ จึงควรอยู่ที่ข้อมูลที่สื่อสาร มิใช่ผู้ส่งสารว่าจะพูดอย่างไร

3. กิจกรรมที่ดี จะต้องมีหลากหลายภาษา โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษา หลากหลายรูปแบบ

4. ผู้สอนไม่ควรแก้ไขภาษาทันที ในขณะที่ผู้เรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรม ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาผิด หรือ ออกเสียงผิดก็ตาม

6. ผู้สอนไม่ควรบังคับหรือควบคุมให้ผู้เรียนใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะ Johnson (1982: 163-172) ได้เสนอหลักการจัดกิจกรรมการพูดไว้ 5 ประการดังนี้

1. การถ่ายโอนข้อมูล (The information transfer principle) กิจกรรมนี้เป็นการ ถ่ายทอดข้อมูลจากทักษะหนึ่งไปสู่อีกทักษะหนึ่ง เช่น นำข้อมูลของบุคคลหนึ่งไปรอกลงในแบบฟอร์ม ให้สมบูรณ์ เป็นต้น

2. การเกิดช่องว่างระหว่างข้อมูล (The information gap principle) หลักการนี้จะ ทำให้เกิดสถานการณ์การสื่อสารที่เป็นจริง และทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์กันระหว่างการทากิจกรรม เพราะ จะต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ เนื่องจากหลักการนี้จะถือว่าการสื่อสารจะเกิดขึ้นเมื่อเกิด ช่องว่างของข้อมูล ทำให้ต้องสื่อสารเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ

3. การเชื่อมต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (The Jigsaw principle) หลักการนี้ผู้เรียนแต่ละ คนจะมีข้อมูลไม่ครบ จะต้องนำข้อมูลที่ทุกคนมีอยู่มารวมกัน โดยการสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล และสามารถรับข้อมูลที่ได้รับมาปฏิบัติได้ตามที่ได้รับมอบหมาย

4. การพึ่งพาอาศัยข้อมูลซึ่งกันและกัน (The Task dependency principle) หลักการนี้ ผู้เรียนแต่ละคนต้องรับผิดชอบงานของตนเอง (Sub Task) ให้เสร็จเรียบร้อย แล้วจึงนำ ข้อมูลเหล่านั้นมารวมกัน โดยผ่านการซักถามและสนทนา หลังจากนั้นแต่ละคนช่วยกันปฏิบัติภารกิจ หลัก (Major task)

5. การแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องตามเนื้อหา (The correction for content principle) กล่าวคือ หลังจากทำกิจกรรมทุกครั้ง จะต้องมีการตรวจสอบว่าผู้เรียนสามารถสื่อสารแลกเปลี่ยน ข้อมูลได้ครบถ้วนหรือไม่ ซึ่งสามารถตรวจสอบได้โดยตัวของผู้เรียนเองหรือจากผู้สอน

Marrow (1981: 59-66) ได้เสนอหลักการสอนเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ผู้สอนนำไปปรับใช้ ดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนจะต้องทราบว่าทำไมต้องเรียนสิ่งนั้นๆ เช่น การฟังข่าว การพยากรณ์ อากาศ จากวิทยุหรือการอ่านคำแนะนำ การถามทาง ตลอดจนการเขียนจดหมาย เป็นต้น จะทำให้ ผู้เรียนตั้งใจทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

2. ผู้เรียนต้องมีความเข้าใจในการใช้ภาษาทั้งหมด ไม่ใช่เข้าใจแต่ส่วนที่จะนำมาสื่อสาร เพื่อที่จะนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. กระบวนการสื่อสารมีความสำคัญเท่ากับรูปแบบของภาษา ดังนั้น การพัฒนาการสื่อสารควรจัดให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด
4. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยผ่านการปฏิบัติ
5. ผู้สอนควรให้กำลังใจแก่ผู้เรียน เมื่อเกิดความผิดพลาดทางไวยากรณ์และการออกเสียง ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงข้อผิดพลาดเหล่านั้น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา

สรุปได้ว่าในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาทักษะการพูด เป็นการเปิดโอกาสตลอดจนให้กำลังใจผู้เรียนในการฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาจากงานต่างๆที่กำหนดให้ โดยการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ ดังนั้น บทบาทของผู้สอนไม่ใช่เป็นผู้บอกแบบคำสั่งหรือบอกทุกอย่างกับผู้เรียน แต่เป็นผู้ดูแลให้คำปรึกษาและกำหนดงานให้ผู้เรียนปฏิบัติอย่างมีเป้าหมายและต้องอธิบายคำสั่งในการทำกิจกรรมอย่างชัดเจน เพื่อให้เกิดการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลในการทำกิจกรรมเป็นไปอย่างดีตามลำดับขั้นตอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. หลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

หลักการและวิธีการในการดำเนินการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารมีหลายแนวทาง ดังนี้คือ

Little (1998: 85-89) มีแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร คือ เริ่มจากกิจกรรมก่อนการสื่อสาร (Pre-Communicative) ซึ่งประกอบด้วย กิจกรรมฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ (Structural Activities) ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนให้เกิดความรู้ความชำนาญในทักษะนั้นๆ โดยผู้สอนใช้หลักภาษาและทักษะที่จำเป็นในการใช้ในการพูดเพื่อการสื่อสาร และกิจกรรมกึ่งการสื่อสาร (Quasi Communicative Activities) ผู้สอนใช้กิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้สื่อสาร โดยใช้โครงสร้างภาษาตามที่ได้เรียนมา โดยเน้นวัตถุประสงค์เพื่อสื่อความหมายโดยใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ ผู้สอนอาจใช้วิธีให้ผู้เรียนฝึกการออกเสียงตาม ฝึกพูดบทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ หลังจากนั้นให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการฝึกกิจกรรมต่างๆ

เพื่อสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถโต้ตอบในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี

Scott (1981: 70-71) ได้กล่าวว่า การสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นกิจกรรมเพื่อฝึกการพูด การสื่อสารจะบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้นั้น ผู้เรียนจะต้องสามารถใช้ภาษาตามหลักภาษาและโครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง จึงจะทำให้การสื่อสารบรรลุตามวัตถุประสงค์

สรุปได้ว่า กิจกรรมที่ผู้สอนเลือกใช้ จะต้องเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กันเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสาร กำหนดวัตถุประสงค์ในการพูด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างมีเป้าหมาย ดังนั้นกิจกรรมการฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร มีประโยชน์ต่อผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง ผู้เรียนสามารถนำเอากิจกรรมจากการฝึกพูด ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารนำไปปรับใช้กับเหตุการณ์จริงได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยการใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังต่อไปนี้

ธมนนัญ บุรุษภักดี (2547: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยการพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารด้านการพูดแก่นักศึกษาปีที่ 1 โปรแกรมวิชานิติศาสตร์ ปีการศึกษา 2/2545 สถาบันราชภัฏอุดรธานี จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง พบว่านักศึกษาที่ได้เรียนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น นักศึกษามีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติ ดังนั้น การใช้กิจกรรมใดก็ตามมาฝึกการสื่อสารด้านการพูดสามารถพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารและช่วยให้มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น

สุนันทา แก้วพันธ์ช่วง (2550: 4) ได้ทำวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร พบว่าหลังจากนักเรียนได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

2. งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีปรากฏดังนี้

เออร์ (Ur, 1998) กล่าวว่าสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองไม่ประสบความสำเร็จในการพูดภาษาที่สอง นั้นมีหลายประการเช่น มีการกังวลว่าจะพูดผิดกลัวเสียหน้า ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรหรืออะไร และมักจะใช้ภาษาแม่ (Mother Language) แทนที่จะใช้ภาษาเป้าหมาย (Target Language) ในขณะที่ฝึกพูดในชั้นเรียน และจากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไช่มุก ภาควิม (2554: 31-33) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดหน้าชั้นเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะทางการพูดสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประชาบำรุงมีความสามารถในการพูดดีขึ้น ร้อยละ 87.91

โรบินสัน (Robinson, 1997: 199-197) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างครูที่สอนโดยใช้การสอนแบบ Communicative Approach และการสอนแบบ Non Communicative Approach ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศ โดยทำการสำรวจจากการสอบถามจากทางโทรศัพท์ จากครูผู้สอนจำนวน 300 คนที่สอนในระดับมัธยม ผลการสอบถามครูที่ใช้การสอนแบบ Communicative Approach สนใจเรื่องการสื่อสารการเรียนรู้, กิจกรรมและการจัดกลุ่มนักเรียน มากกว่าที่ครูที่สอนแบบ Non Communicative Approach

หวาง เชน จุน (Wang Cheng-Jun, 2006 :56-80) ได้ศึกษาผลการออกแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในวิชาภาษาอังกฤษ โดยทางการศึกษาปัญหา พบว่ามี 2 สาเหตุหลักคือ การใช้ภาษาของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์และเกิดความล้มเหลวในการสื่อสารขั้นพื้นฐานโดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวจีน ระดับชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยชองกิง นอร์มอล จำนวน 2 กลุ่มๆ ละ 38 และ 36 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมสอนแบบเดิม ผลการทดสอบพบว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการแตกต่างกัน กลุ่มที่สอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารทำให้นักศึกษามีพัฒนาการด้านการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติ

สรุปได้ว่าทั้งงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศชี้ให้เห็นว่า การสอนโดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาต่างประเทศ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้กิจกรรมการสื่อสาร

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ทุกชั้นปี ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 30 คน ในภาคเรียน ที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ออกแบบเครื่องมือ
3. สร้างเครื่องมือในการวิจัย
4. ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม
5. เก็บรวบรวมข้อมูล
6. วิเคราะห์ข้อมูล

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยกึ่งทดลองแบบกลุ่มเดียว วัดก่อน-หลัง (One Group pretest-posttest design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แบบฝึกบทสนทนาความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีทั้งหมด 5 บท ได้แก่ Greetings, Weather, Talking on the Phone, Clothes, และ Asking and Giving Directions โดยแต่ละบทใช้เวลาฝึก 40 นาที

2. แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประเมิน การพูดจากการสังเกต โดยประเมิน การออกเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด และ ความถูกต้องของ การพูด โดยมีหลักเกณฑ์ให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ น้อย

การสร้างเครื่องมือการวิจัย

1. การสร้างแบบฝึกบทสนทนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร และจากหนังสือเรียน รายวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่นำมาใช้ในการเรียนการสอน

1.2 สร้างแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทั้งหมด 5 บท เพื่อฝึก การสนทนาภาษาอังกฤษ ได้แก่ Greeting, Weather, Talking on the Phone, Clothes, และ Asking and Giving Directions

1.3 ตรวจสอบความถูกต้องของบทสนทนาที่สร้างขึ้น และดูความเหมาะสมเพื่อนำมา แก้ไขข้อบกพร่องและปรับปรุง

2. การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแบบสังเกตพฤติกรรมเพื่อการสื่อสาร

2.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะเป็น แบบประเมินการพูดจากการสังเกต โดยประเมิน การออกเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด และ ความ ถูกต้องของการพูด โดยมีหลักเกณฑ์ให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ

4	หมายถึง	ดีมาก
3	หมายถึง	ดี
2	หมายถึง	ปานกลาง
1	หมายถึง	น้อย

การรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีดังนี้

1. นำแบบฝึกบทสนทนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษให้นักศึกษาฝึกพูด

โดยผู้สอนทำการบันทึกการพูดลงในแบบสังเกตพฤติกรรมการพูด

2. หลังจากที่นักศึกษาฝึกพูดจนครบทั้ง 5 ชุด นำผลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยคะแนนของนักศึกษาจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ยจากแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ทั้งก่อนและหลังการทดลองเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลองจากแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) แบบ Paired- Samples t-test

2. หาค่าเฉลี่ยคะแนนของนักศึกษาจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด แล้วนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานประเมินค่า 4 ระดับ (Rating Scale) ของ Lickert โดยมีเกณฑ์การพิจารณาการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย

4.01 – 5.00 หมายถึง มีการพัฒนาความสามารถมากที่สุด

3.01 – 4.00 หมายถึง มีการพัฒนาความสามารถมาก

2.01 – 3.00 หมายถึง มีการพัฒนาความสามารถปานกลาง

1.00 – 2.00 หมายถึง มีการพัฒนาความสามารถน้อย

3. นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามาวิเคราะห์โดยสรุปเป็นความเรียง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. การหาค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 105)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียน

2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 105)

$$S.D = \sqrt{\frac{\sum X^2}{N} - \left(\frac{\sum X}{N}\right)^2}$$

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

S.D แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3. ทดสอบสมมติฐานข้อ 1 สถิติทดสอบที (t-test for dependent samples) ซึ่งใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 109)

$$t = \frac{\sum D}{\frac{\sqrt{n \sum D^2 - (\sum D)^2}}{N - 1}}$$

df = n-1

เมื่อ D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่

n แทน จำนวนคู่

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยในครั้งนี้ เป็นการนำเสนอผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทฝึกการสนทนาในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยทดลองจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

\bar{x}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
n	หมายถึง	จำนวนนักศึกษาทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง
SD	หมายถึง	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	หมายถึง	ค่าสถิติในการแจกแจง

* หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.1 ผลการวิเคราะห์ ข้อมูลคะแนนของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลอง

ข้อมูลคะแนนนักศึกษแต่ละคนก่อนและหลังการทดลองได้นำเสนอในตารางที่ 4.1 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลองรายบุคคล

นักศึกษาคคนที่	ระดับคะแนน					
	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
	\bar{x}	SD	แปรผล	\bar{x}	SD	แปรผล
1	1.67	.52	น้อย	5.00	.00	ดีมาก
2	2.33	1.51	น้อย	5.00	.00	ดีมาก
3	3.67	.82	ดี	4.83	.41	ดีมาก
4	1.67	.52	น้อย	5.00	.00	ดีมาก
5	4.00	1.10	ดี	4.67	.52	ดีมาก
6	2.50	1.05	น้อย	5.00	.00	ดีมาก
7	2.00	1.10	น้อย	4.98	.06	ดีมาก
8	4.00	1.10	ดี	5.00	.00	ดีมาก
9	3.33	1.86	พอใช้	5.00	.00	ดีมาก
10	3.50	.84	พอใช้	5.00	.00	ดีมาก
11	4.00	1.10	ดี	5.00	.00	ดีมาก
12	1.67	.52	น้อย	5.00	.00	ดีมาก
13	3.50	.84	พอใช้	4.83	.41	ดีมาก
14	1.67	.52	น้อย	5.00	.00	ดีมาก
15	3.50	.84	พอใช้	4.83	.41	ดีมาก
16	2.33	1.51	น้อย	4.67	.52	ดีมาก
17	2.50	1.05	น้อย	4.67	.52	ดีมาก
18	1.67	.52	น้อย	5.00	.00	ดีมาก
19	4.00	1.10	ดี	5.00	.00	ดีมาก
20	2.50	1.05	น้อย	4.83	.41	ดีมาก
21	2.33	1.51	น้อย	5.00	.00	ดีมาก
22	3.50	.84	พอใช้	4.67	.52	ดีมาก

นักศึกษาคนที่	ระดับคะแนน					
	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
	\bar{x}	SD	แปรผล	\bar{x}	SD	แปรผล
23	5.00	.00	ดีมาก	5.00	.00	ดีมาก
24	2.50	1.05	น้อย	4.67	.52	ดีมาก
25	1.67	.52	น้อย	5.00	.00	ดีมาก
26	4.00	1.10	ดี	4.83	.41	ดีมาก
27	2.33	1.51	น้อย	4.67	.52	ดีมาก
28	1.67	.52	น้อย	5.00	.00	ดีมาก
29	2.33	1.51	น้อย	5.00	.00	ดีมาก
30	1.67	.52	น้อย	4.83	.41	ดีมาก
ภาพรวม	2.67	1	น้อย	4.89	.01	ดีมาก

ตารางที่ 4.1 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่โดยภาพรวมมีผลการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในเกณฑ์น้อย ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.67 และหลังการทดลองปรากฏว่ามีผลการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มสูงขึ้นถึงขั้นดีมากที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.89 เมื่อนำคะแนนก่อนการทดลองของนักศึกษามาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ตามระดับค่าเฉลี่ย ปรากฏดังแสดงในตารางที่ 4.2 ดังนี้

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง โดยวิเคราะห์เกี่ยวกับเกณฑ์ตามระดับค่าเฉลี่ย

ระดับค่าเฉลี่ย	ความหมาย	จำนวน	ร้อยละ
1.00-2.00	มีการพัฒนาความสามารถน้อย	17	56.67
2.01-3.00	มีการพัฒนาความสามารถปานกลาง	7	23.33
3.01-4.00	มีการพัฒนาความสามารถมาก	5	16.67
4.01-5.00	มีการพัฒนาความสามารถมากที่สุด	1	3.33
รวม		30	100

จากตารางที่ 4.2 พบว่ามีเพียงนักศึกษา จำนวน 1 คน หรือ คิดเป็นร้อยละ 3.33 มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในระดับดีมาก ที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.00-5.00 ส่วนนักศึกษาที่มีคะแนนรองลงมาระดับดีที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.01-4.00 มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 นักศึกษาที่มีคะแนนรองลงมาระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.01-3.00 มีจำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 23.33 และ นักศึกษาที่มีคะแนนรองลงมาระดับน้อยที่ระดับค่าเฉลี่ย 1.00-2.00 มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 56.67 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการทดลอง

ระดับค่าเฉลี่ย	ความหมาย	จำนวน	ร้อยละ
1.00-2.00	มีการพัฒนาความสามารถน้อย		
2.01-3.00	มีการพัฒนาความสามารถปานกลาง		
3.01-4.00	มีการพัฒนาความสามารถมาก		
4.01-5.00	มีการพัฒนาความสามารถมากที่สุด	30	100
รวม		30	100

จากตารางที่ 4.3 พบว่านักศึกษาทุกคนมีระดับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดีมาก คิดเป็นร้อยละ 100.0

4.2 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 คะแนนความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการทดลองกับก่อนการทดลองแตกต่างกัน สามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

H_0 คะแนนความสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดสอบกับก่อนการทดสอบไม่แตกต่างกัน

H_1 คะแนนความสามารถพูดภาษาอังกฤษผลการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดสอบกับก่อนการทดสอบแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.4 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง

แบบฝึกทสนทนา	n	Post		Pre		\bar{D}	SD	t	P-Value
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD				
แบบฝึกทสนทนาที่ 1	30	5.00	.00	3.46	1.52	-1.54	1.54	-5.50	.00
แบบฝึกทสนทนาที่ 2	30	4.96	.18	3.30	1.26	-1.39	1.39	-7.15	.00
แบบฝึกทสนทนาที่ 3	30	5.00	.00	3.50	1.45	-1.50	1.50	-5.64	.00
แบบฝึกทสนทนาที่ 4	30	5.00	.00	4.36	.88	-0.64	.64	-3.89	.00
แบบฝึกทสนทนาที่ 5	30	4.96	.18	4.13	1.07	-0.83	.83	-4.18	.00
ผลรวม	30	4.98	.07	3.75	1.23	-1.18	1.18	-5.27	.00

จากตารางที่ 4.4 ปรากฏว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.23 และผลหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.98 และคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .07 ซึ่งพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อทดลองนัยสำคัญแล้วพบว่า P เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดสอบกับก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยสรุปได้ดังนี้คือ

แบบฝึกทสนทนาที่ 1 Greetings ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.52 และความสามารถหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 5.00 และคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00 ซึ่งพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อทดลองนัยสำคัญแล้วพบว่า P เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดลองกับก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แบบฝึกบทสนทนาที่ 2 Weather ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักศึกษาก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.26 และผลหลัง การทดลอง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.96 และคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .18 ซึ่งพบว่ามีค่าเฉลี่ย สูงขึ้น 1.39 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.39 จึงหมายความว่าความสามารถการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อทดลองนัยสำคัญแล้วพบว่า P เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักศึกษาหลังการทดลองกับก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แบบฝึกบทสนทนาที่ 3 Talking on the Phone ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารของนักศึกษาก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.45 และผลหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 5.00 และคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00 ซึ่งพบว่ามี ค่าเฉลี่ยสูงขึ้น 1.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.50 จึงหมายความว่าความสามารถการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อทดลองนัยสำคัญแล้วพบว่า P เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักศึกษาหลังการทดลองกับก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แบบฝึกบทสนทนาที่ 4 Clothes ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักศึกษาก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .88 และผลหลัง การทดลอง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 5.00 และคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00 ซึ่งพบว่ามีค่าเฉลี่ย สูงขึ้น .64 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .64 จึงหมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อทดลอง นัยสำคัญแล้วพบว่า P เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติ ฐานรอง (H_1) หมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการ ทดลองกับก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แบบฝึกบทสนทนาที่ 5 Asking and Giving Directions ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักศึกษาก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.07 และความสามารถหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.96 และคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .18 ซึ่งพบว่ามีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น .83 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .83 จึงหมายความว่า

ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อทดลองนัยสำคัญแล้วพบว่า P เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดลองกับก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (รหัสวิชา 1102001) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยใช้แบบฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียดดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวนทั้งสิ้น 30 คน พบว่ามีภาพรวมผลการการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.75 โดยนักศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองอยู่ในระดับดีมาก ที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.00-5.00 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดีที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.01-4.00 จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 ระดับปานกลางที่อยู่ระดับค่าเฉลี่ย 2.01-3.00 จำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 23.33 และ ระดับน้อยอยู่ที่ระดับค่าเฉลี่ย 1.00-2.00 จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 56.67 ตามลำดับ และหลังการทดลองปรากฏว่ามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นอยู่ในระดับค่าเฉลี่ย 4.01-5.00 โดยนักศึกษาทุกคนมีระดับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดีมาก คิดเป็นร้อยละ 100.0

2. ผลการทดสอบสมมุติฐาน ปรากฏว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการทดลองสูงกว่าความสามารถดังกล่าวก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า นักศึกษามีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การอภิปรายผล

นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคามที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ที่ใช้กิจกรรมการพูดจากแบบฝึกสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งผลวิจัยดังกล่าวมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมีความหลากหลาย เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่คล้ายคลึงกับประสบการณ์ในชีวิตจริง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบภาษาที่สมจริงในการสื่อสารสถานการณ์ต่างๆ รวม 5 บท ได้แก่ Greetings, Weather, Talking on the Phone, Clothes และ Asking and Giving Directions ซึ่งแต่ละบทเป็นเหตุการณ์ที่นักศึกษาที่มีความคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน และอาจเคยมีประสบการณ์ แต่ละกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับเพื่อนในชั้นเรียน และนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง จากการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาพบว่า ก่อนการทดลองนักศึกษาสามารถสื่อสารในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้อยู่ในระดับดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.75 ทำให้ผู้สนทนาฟังได้อย่างเข้าใจ หลังการทดลองพบว่า นักศึกษาสามารถสื่อสารในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น ผลการศึกษพบว่า นักศึกษามีพัฒนาการสูงขึ้นอยู่ในระดับดีมากที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.98 ซึ่งมีความแตกต่างกันอยู่ในระดับมาก ที่ระดับค่า S.D. 1.18 สอดคล้องกับ Harmer (1983 : 44-45) ที่กล่าวว่า ในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญในการใช้ภาษา นอกจากนี้ผลงานวิจัยของ กุสุมา ล่ามย์ (2532: 22) ได้กล่าวสนับสนุนว่า กิจกรรมที่ดีจะต้องน่าสนใจและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยไม่ง่ายและยากเกินไป เพราะจะทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จเกิดความเบื่อและความท้อแท้ ดังนั้นกิจกรรมที่ใช้จึงควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากที่สุด ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจ และส่งผลให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าทำ ตลอดจนกล้าแสดงออก

2. กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจัดเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ และในแต่ละบทมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่างกัันดังนี้คือ แบบฝึกการสนทนาที่ 1 เรื่อง Greetings เป็นบทที่ทำให้มีพัฒนาการทางการสื่อสารหลังการทดลองแตกต่างกันมาก รองลงมาเป็นแบบฝึกการสนทนาที่ 3 เรื่อง Talking on the Phone และแบบฝึกการสนทนาที่ 2 เรื่อง Weather เนื่องจากเป็นแบบฝึกการสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ตั้งใจทำกิจกรรม ส่งผลให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งก่อให้เกิด

ความเชื่อมั่นในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยพบว่า ผลหลังการทดลองนักศึกษาสามารถสื่อสารได้ดีใน ระดับที่ดีมากอยู่ที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.96-5.00 โดยก่อนการทดลอง นักศึกษาสามารถสื่อสารอยู่ในระดับ ปานกลางเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับ Pollard (1996:98) กล่าวว่า บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี สภาพอารมณ์ที่ดี และการยอมรับตนเองส่งผลในทางบวกกับความสามารถในการเรียนของผู้เรียนให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับ Nolasco and Arthur.(1987:15-21) ที่กล่าวว่า การจัด กิจกรรมควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกด้านทัศนคติ ความรู้สึก และอารมณ์ด้วยตนเอง มิใช่ถูก บังคับให้ทำ นอกจากนี้ยังมีผลจากงานวิจัยของอุมาพร ภูพานเพชร (2547:54) ได้สนับสนุนว่า บรรยากาศที่เป็นกันเองทำให้นักศึกษาไม่รู้สึกกดดัน หรือ เครียด ไม่กลัวครู การปฏิสัมพันธ์ภายใน ห้องเรียนเป็นไปด้วยดี การที่นักศึกษาร่วมกันทำกิจกรรมทำให้รู้สึกว่าการเรียนไม่รู้สึกว่ายากจน จึงทำให้ เกิดบรรยากาศที่เป็นกันเองสนุกสนานและไม่เครียด

3. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในทุกแบบฝึกหัดสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีการ กำหนดเป้าหมายในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจน รวมทั้งมีการทบทวนโครงสร้าง ของหน้าที่ทางภาษาก่อนทำกิจกรรม โดยก่อนทำกิจกรรมผู้วิจัยได้อธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรม กำหนดเป้าหมายการพูด รวมทั้งซักถามในแต่ครั้งเพื่อให้แน่ใจว่า นักศึกษาเข้าใจขั้นตอนและ เป้าหมายของการทำกิจกรรม ทำให้นักศึกษาสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างถูกต้องบรรลุเป้าหมาย ของแต่ละแบบฝึกหัดสนทนา ดังปรากฏจากการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า นักศึกษาสามารถสื่อข้อความให้คู่สนทนาฟังได้อย่างเข้าใจ ถูกต้อง และครบถ้วนโดยมีค่าเฉลี่ย สูงขึ้น จาก 3.75 ก่อนการทดลองเป็น 4.98 หลังการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ Morrow (1981: 59-66) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องทราบตัวเองว่าเรียนการสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่ออะไร และจะต้องตอบได้ว่าทำไมต้องเรียนสิ่งนี้ เรียนไปเพื่ออะไรเมื่อผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของ การเรียนก็จะทำให้การเรียนบรรลุตามจุดมุ่งหมาย

4. การจัดกิจกรรมที่มีขั้นตอนการฝึกที่เป็นระบบ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาเริ่มฝึก จากกลุ่มใหญ่ก่อน แล้วจึงจัดกิจกรรมฝึกภาษาเป็นคู่ การจัดกิจกรรมในลักษณะนี้ จะช่วยเสริมความ มั่นใจให้กับนักศึกษาในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังผลการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษามีพัฒนาการ การพูดภาษาอังกฤษหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น โดยวัดพัฒนาการจากแบบฝึกหัด การสนทนา ที่ 3-5 พบว่า ก่อนทำกิจกรรมนักศึกษามีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น แต่หลังจากทำกิจกรรมพบว่านักศึกษามีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับสูงขึ้น สามารถพูดได้อย่าง ถูกต้อง คล่องแคล่ว และโต้ตอบสื่อความหมายได้อย่างเป็นธรรมชาติ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์

ข้อมูลแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดของนักศึกษาระหว่างการทดลองทั้ง 5 แบบฝึกการสนทนา ซึ่งพบว่า นักศึกษาสามารถสนทนาได้อย่างแคล่วคล่องและมีความชำนาญยิ่งขึ้น เพิ่มจากระดับปานกลางจนถึงระดับดีมาก ซึ่งตรงกับ อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 92-95) ที่เสนอแนวความคิด ในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร โดยให้มีการจัดกิจกรรมกลุ่มใหญ่และทำกิจกรรมร่วมกันทั้งชั้น เพื่อให้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้มีความก้าวหน้าในการพูดเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

ข้อเสนอแนะ

1.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1.1 อาจารย์ควรอธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรมอย่างละเอียด และสอบถามความเข้าใจของนักศึกษา ก่อนดำเนินกิจกรรม เพื่อให้การปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปด้วยความราบรื่น

1.1.2 อาจารย์ผู้สอนควรเลือกหัวข้อการสอนที่อยู่ในความสนใจของนักศึกษา ซึ่งสามารถได้มาจากแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ หรือการพูดคุย

1.1.3 อาจารย์ผู้สอนควรเตรียมสื่อการสอนที่หลากหลาย ที่จำเป็นต้องใช้ในการทำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารให้เหมาะสมกับกิจกรรมนั้นๆ เพื่อให้นักศึกษาจะทำความเข้าใจโดยง่าย และรวดเร็ว

1.1.4 การทดสอบการพูดควรมีผู้ประเมินหลายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรมีอาจารย์ชาวต่างชาติเจ้าของภาษาอย่างน้อย 2 คน เพื่อสร้างบรรยากาศการสื่อสารที่จำลองสถานการณ์จริง ทำให้นักศึกษาที่ไม่กล้าแสดงออก จะได้พยายามปรับพฤติกรรมและรู้สึกผ่อนคลายว่าภาษาอังกฤษไม่ยากอย่างที่คิด

1.1.5 ในการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาในขณะร่วมกิจกรรม ควรมีผู้ร่วมสังเกตการเรียนการสอน อย่างน้อย 2 คน เพื่อความแม่นยำและเที่ยงตรงของข้อมูล

1.1.6 สำหรับนักศึกษาที่พูดไม่คล่อง อาจารย์อาจต้องใช้การสอนเสริมและฝึกเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนก่อนการทำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร จะทำให้นักศึกษาไม่เครียด และสนุกกับการพัฒนาตนเอง

1.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.2.1 ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร เพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษในทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะการฟัง เป็นต้น

1.2.2 ควรมีการจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา เป็นบทสนทนาที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เพื่อให้นักศึกษาคุ้นเคยกับสำเนียง และการออกเสียงที่แท้จริง

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กุสุมา ล่าม้าย. (2533). *การจัดการกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. วารสารศึกษาศาสตร์. 6 : 22.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: ครูสภาลาดพร้าว.
- เฉลิม ทองนวล. *เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: ไฮเอ็ดพับลิชชิง, 2557.
- ธมนนัญ บุรุษภักดี (2547) *การพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ บทบาทสมมุติ* วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วิชาภาษาอังกฤษ) ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น,
- สุนันทา แก้วพันช่วง. (2550). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, กรุงเทพมหานคร.
- สมิตรา อังวัฒนากุล. (2537). *การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- สมิตรา อังวัฒนากุล. (2540). *แนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุมาพร ภูพานเพชร. (2547). *ผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถ ดานการพูดของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ภายเอกสาร.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- อวยชัย ผกามาศ. (2542). *วาทกรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 3 : สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- Bartz, W.H. (1994). *Testing Oral Communication in the Foreign Language Classroom Language Pedagogy*. New Jersey : Prenytice Hall.

- Canale M.;& Swain M. (1980). *Theoretical Base of Communicative Approaches to second Language Teaching and Testing*. Retrieved December 1st, 2007.
- Carroll. (1982). *Testing Communication Performance*. London: Pergamon Press.
- Clark, J. L. D. (1972). *Foreign language testing: Theory and practice*. Philadelphia, PA: Center for Curriculum Development.
- Finocehiaro, M. (1983). *The Functional-National Approach: From Theory to Practice*. Oxford: Oxford University Press.
- Harmer, Semy. (1983). *The Practice of English Language Teaching*. 6th ed. New York: Longman.
- Harris, D.P. (1990). *Testing English as a Second Language*. New York: MaGraw Hill.
- Johnson, K. (1982). *Communicative Syllabus Design and Methodology*. Oxford: Pergamon Press.
- Juhana. (2012). *Psychological factors that hinder students from speaking in English class (A class study in a senior high school in South Tangerang, Banten, Indonesia)*. Journal of Education and Practice. 3(12): 12.
- Little, Wood. (1998). *Communicative Language Teaching*. 18th ed. Cambridge: Cambridge University Press.
- Morrow, K. (1981). *Principle of Communicative Methodology*. in *Communicative in the Classroom*, 59-66. Edited by K. Johnson and K. Morrow. Essex: Longman Group.
- Naisbitt, John. *Global Paradox*. New York : William Morrow and Company. Ltd., 1994.
- Nunan, D. *Communicative tasks and the language curriculum*. *TESOL Quarterly*, 25(2), 279. 1991.
- Scott, R. (1981). *Speaking in Communication in the Classroom*. Longman Group UK Ltd.
- Wang Cheng-Jun. (2006). *Designing Communicative Tasks for College English Courses*. Retrieved December 5th, 2007.
- Shumin, K. (1997). "Developing Adult EFL Students' Speaking Abilities". *Forum*, 35(3), Available: /http/exchanges.state.gov/forum/vols/vol35/no3/p8.htm

Ur, P. (1998). *A Course in Language Teaching Trainee*. Cambridge: Cambridge University Press.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวภัทรภร บุญศรี
สถานที่เกิด	มหาสารคาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	553/4 หมู่บ้านราชพฤกษ์ ถนนศรีสวัสดิ์ดำเนิน ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
ประวัติการศึกษา	

พ.ศ. 2547 ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) จากสถาบันราชภัฏมหาสารคาม

พ.ศ. 2552 กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ข

แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

มีเกณฑ์การประเมินดังนี้

- 1 = พูดไม่ได้และโต้ตอบการสนทนาได้น้อย
- 2 = พูดได้และโต้ตอบการสนทนาได้ปานกลาง
- 3 = พูดได้ และโต้ตอบการสนทนาได้ดี
- 4 = พูดได้และโต้ตอบการสนทนาได้ดีมาก

เกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การประเมิน	คะแนน			
	1	2	3	4
การออกเสียง (Pronunciation)				
ไวยากรณ์ (Grammar)				
ความคล่องแคล่ว (Fluency)				

คะแนนรวม.....

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

แบบฝึกบทสนทนาเพื่อการสื่อสาร

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบฝึกบทสนทนาชุดที่ 1

Greetings

Conversation I

A: Hi, how are you doing?

B: I'm fine. How about yourself?

A: I'm pretty good. Thanks for asking.

B: No problem. So how have you been?

A: I've been great. What about you?

B: I've been good. I'm in school right now.

A: What school do you go to?

B: I go to PCC.

A: Do you like it there?

B: It's okay. It's a really big campus.

A: Good luck with school.

B: Thank you very much.

Conversation II

A: How's it going?

B: I'm doing well. How about you?

A: Never better, thanks.

B: So how have you been lately?

A: I've actually been pretty good. You?

B: I'm actually in school right now.

A: Which school do you attend?

B: I'm attending PCC right now.

A: Are you enjoying it there?

B: It's not bad. There are a lot of people there.

A: Good luck with that.

B: Thanks.

แบบฝึกหัดสนทนาชุดที่ 2

Weather

Conversation 1

Jane: Hi, do you want to go and get some lunch?

Lucy: Yes, that would be great.

Jane: I want to try the new café on the corner of the High Street.

Lucy: Are you sure, it's very small and we may have to sit outside.

Jane: Yes that's why I want to go. It's autumn already and the weather might not be good for eating outside again until the spring.

Lucy: It looks as if it might rain soon. There has been some drizzle this morning.

Jane: No, the sky is clear and you can see the sun. That will make it warm.

Lucy: But there's a gusty wind that makes it a bit chilly.

Jane: We can wear out coats. It's been overcast for weeks. I want to sit in the sun for a bit.

Lucy: Ok, but if it starts to snow we have to go inside, alright.

Conversation II

Mr Bean: Good morning!

Shopkeeper: Morning. How's are you today?

Mr Bean: Not so bad, thanks, you?

Shopkeeper: Am good, apart from all this rain! It's chucking down again!

Mr Bean: Yes, it's awful, isn't it? And it is very cold!

Shopkeeper: The weather forecast said it will brighten up after lunch.

Mr Bean: They always say that! Still, I can't complain it's a lot warmer than back home.

Shopkeeper: Really? Where are you from?

Mr Bean: Am from Russia

Shopkeeper: What's the weather like in Russia now?

Mr Bean: Freezing cold, and snowing.

Shopkeeper: Right! So this must be like summer for you!

Mr Bean: Right! But I do like the snow sometimes.

แบบฝึกบทสนทนาชุดที่ 3

Talking on the Phone

Conversation I

A: This is John. May I speak with Ann?

B: Yes, this is Ann speaking.

A: Ann. How are you today?

B: Oh, things are going great. What's up?

A: I was wondering if you could meet me tomorrow for lunch.

B: Sure! Where did you have in mind?

A: I was thinking of Joe's in the village.

B: I love that place. Sure, let's go there.

A: Fine then, I'll meet you around twelve.

B: I'll see you there. Look forward to it.

Conversation II

A: May I speak with Lee? This is Ray.

B: Lee here.

A: Lee, I thought that was you. How's it going?

B: I am doing well. How can I help you?

A: I would like to treat you to lunch tomorrow so I can get some suggestions from you.

B: Sounds like a plan. Where would you like to meet?

A: How about the new Chinese place next door?

B: Yes, that would work well for me.

A: I'll join you around twelve for lunch then.

B: It's a go then. See you there.

แบบฝึกหัดสนทนาชุดที่ 4

Clothes

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Conversation I

A: What are you doing here?

B: I'm just shopping.

A: What are you shopping for?

B: Some new clothes. How about you?

A: Same here.

B: Have you found anything nice yet?

A: I found a few pairs of pants.

B: Where'd you get those?

A: I found them at JC Pennies.

B: Those are really cute.

A: Do you want me to show you where I found them?

B: I would like that. Thank you.

Conversation II

A: You look really nice today.

B: Thank you. I just got this outfit the other day.

A: Really, where did you get it?

B: I got it from Macy's.

A: It's really nice.

B: Thanks again. You look nice today, too.

A: Thank you. I just got these shoes today.

B: Really? What kind of shoes are they?

A: These are called All Star Chuck Taylors.

B: I really like those. How much did they cost?

A: They were about forty dollars.

B: I think I'm going to go buy myself a pair.

แบบฝึกบทสนทนาชุดที่ 5

Asking and Giving Directions

Conversation I

Man: Excuse me. Can you tell me the way to the bank?

You: Yes, sure. Turn left at the end of this street.

Man: At the traffic lights?

You: Yes. Then go as far as the roundabout.

Man: And at the roundabout?

You: Turn right at the roundabout into Dee Road.

Man: OK ... right at the roundabout.

You: Go down Dee Road. The bank's on the left.

Man: Thank you.

You: Goodbye.

Conversation II

Panee: Hello, may we ask you something?

Laura: Certainly.

Panee: I am Panee and this is my classmate Yada.

Laura: okay, I am Laura, what can I help you?

Panee: We want to go to Mrs. Sukdee's house, can you show us where her house is?

Laura: Well okay, Mrs. Sukdee's house is 30 minutes from this junction, go straight ahead and you'll see a house painted blue and red gate.

Panee: On which side?

Laser: On the right side of the road. That's where she lives. Are you her students?

Panee: Yes we are. Thank you very much.

Laura: You're welcome.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

หัวข้อวิจัย	การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ
ผู้ดำเนินการวิจัย	นางสาวภัทรภร บุญศรี
หน่วยงาน	หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
ปี พ.ศ.	2562

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ลงทะเบียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกบทสนทนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ทดสอบค่าที (One-sample t-test)

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เข้าร่วมในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยภาพรวมมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลอง ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.75 และหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย 4.98 โดยพบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดีร้อยละ 3.33 หลังการทดลองพบว่านักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีมาร้อยละ 100.0

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลองพบว่า หลังการทดลองนักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

Research Title	Development of speaking skills for everyday life using conversation exercises
Researcher	Ms. Phattraphon Boonsri
Organization	English Curriculum, the Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajabhat Maha Sarakham University
Year	2019

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the effects using exercises on English conversation for communication to develop English speaking ability of students who enrolled in English for Communication Course in the first semester of the 2019 academic year at Rajabhat Mahasarakham University.

The research sample consisted of 30 Rajabhat Mahasarakham University students, who enrolled in the English for Communication Course in the first semester of the 2019 academic year, obtained by Purposive sampling. The research instruments comprised a set of exercises on English conversation for communication and a speaking behavior observation form. Statistics for data analysis were the percentage, mean, standard deviation, and t-test.

Research findings showed that the overall pre-experiment speaking ability of the student in the experimental group was at the good level, with the overall observation rating mean of 3.75 and the overall post- experiment speaking ability of the student in the experimental group with the overall observation rating mean of 4.98. However, only 3.33 percent of students in the group had English speaking ability at the good level. After the experiment, it was found that 100 percent of students in the group could speak English at the very good level.

Comparison results of English speaking abilities of the students before and after the experiment showed that their post-experiment English speaking ability increased over their pre-experiment ability at the .05 level of statistical significance.

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเพราะได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ขอขอบคุณนักศึกษาจำนวน 30 คน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ในการเป็นกลุ่มตัวอย่างให้ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณบุคคลรอบข้างที่ช่วยให้งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ คุณค่าและประโยชน์ใดๆ จากการวิจัยในครั้งนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณพระศรีรัตนตรัย พระคุณบิดาและมารดาผู้ให้กำเนิดและเลี้ยงดู ตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชา

ภัทรภร บุญศรี

2562

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ข
Abstract.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	จ
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
สมมติฐานการวิจัย.....	3
ขอบเขตการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร	6
1. ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร	6
2. ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร	7
3. การวัดและประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร	9
เอกสารเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร	13
1. แนวคิดในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร	13
2. หลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
1. งานวิจัยในประเทศ	12
2. งานวิจัยในต่างประเทศ	13

บทที่ 3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	18
	กลุ่มเป้าหมาย	18
	ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	18
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	18
	การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	19
	การรวบรวมข้อมูล	19
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	20
บทที่ 4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	23
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	23
บทที่ 5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	30
	สรุปผลการวิจัย	30
	อภิปรายผล	31
	ข้อเสนอแนะ	33
บรรณานุกรม.....		35
ภาคผนวก.....		38
	ภาคผนวก ก.....	39
	ภาคผนวก ข.....	48
ประวัติผู้วิจัย.....		50

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลองรายบุคคล	24
4.2	ค่าความถี่และค่าร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลอง โดยวิเคราะห์เกี่ยวกับเกณฑ์ตามระดับค่าเฉลี่ย	25
4.3	ค่าความถี่และค่าร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง	26
4.4	ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง	27

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญตารางภาคผนวก

ตารางที่	หน้า
ข-1 แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	49

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY